

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **B. V.,** zast. JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem se sídlem Kořenského 15/1107, Praha 5, proti žalovanému: **Český báňský úřad,** se sídlem Kozí 4, Praha 1, **za účasti osoby zúčastněné na řízení:** Miroslava Šafránková, MBA, se sídlem Bellušova 1846, Praha 5, správkyně konkursní podstaty úpadce KAVEX – GRANIT HOLDING a.s., se sídlem Lobezská 41, Plzeň, zast. JUDr. Hanou Kapitánovou, advokátkou se sídlem Sady 5. května 36, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2016, č. j. 8 A 367/2011 – 51,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2016, č. j. 8 A 367/2011 – 51, **se ruší.**

II. Rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 20. 10. 2011, č. j. SBS/30068/2011/ČBÚ - 22, a usnesení Obvodního báňského úřadu v Kladně ze dne 16. 8. 2011, č. j. SBS/24586/2011/OBÚ-02/1, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16 922 Kč do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Hlaváčka, advokáta.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Usnesením Obvodního báňského úřadu v Kladně ze dne 16. 8. 2011, č. j. SBS/24586/2011/OBÚ-02/1, bylo rozhodnuto o tom, že nebude zahájeno řízení a bude odložen návrh žalobce na určení právního vztahu podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád"), jímž mělo být určeno, že žalobce je držitelem oprávnění k dobývání výhradního ložiska v dobývacích prostorech Solopysky a Štětkovice, evidovaných Českým báňským úřadem pod evidenčními čísly 7/0130 a 7/0045.

[2] Žalobce podal proti tomuto usnesení odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 10. 2011, č. j. SBS/30068/2011/ČBÚ - 22, zamítl a usnesení správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, když řízení dle § 142 správního řádu nezahájil a věc odložil. Argumentoval tím, že dle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu správní orgán věc usnesením odloží v případě, že k vyřízení podání není věcně příslušný žádný správní orgán, přičemž v dané věci orgán státní báňské správy, ani žádný jiný správní orgán, nemůže nahrazovat projev vůle nezbytný ke smluvnímu převodu dobývacího prostoru podle § 27 odst. 7 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), v rozhodném znění (dále jen „horní zákon"). Žalovaný poukázal na skutečnost, že předchozí souhlas Obvodního báňského úřadu v Příbrami převod dobývacího prostoru nezakládá. Souhlas je pouze nutnou podmínkou k uskutečnění převodu, přičemž záznamy v evidenci dobývacích prostorů nemají konstitutivní charakter. Dále žalovaný vyložil povahu potvrzení obvodního báňského úřadu o zaevidování dobývacích prostorů, konkrétně potvrzení Obvodního báňského úřadu v Kladně ze dne 2. 5. 2011, č. j. 11767/2011/02/001 a č. j. 11767/2011/02/0002, která označil za důvod, pro nějž žalobce usiloval o řízení dle § 142 správního řádu, neboť obsahují sdělení, že obvodní báňský úřad dobývací prostory „*převedl*" na základě pravomocného rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 2. 2010, č. j. 22 Cm 71/2003 – 382, ve znění pravomocného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 2011, č. j. 15 Cmo 129/2010 – 512. Žalovaný uvedl, že se nejednalo o faktický „*převod*", ale o „*převod*" ve významu pouze evidenčním.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 10. 3. 2016, č. j. 8 A 367/2011 – 51, zamítl. V odůvodnění městský soud předně podotkl, že spor v projednávané věci spočívá v posouzení, zda rozhodnutí žalovaného, jímž potvrdil postup správního orgánu I. stupně, který věc odložil s využitím § 43 správního řádu a řízení dle § 142 správního řádu nezahájil, bylo v souladu se zákonem.

[4] K povaze předmětných potvrzení vydaných dle § 29 odst. 5 horního zákona městský soud poukázal na to, že se jedná o tzv. jiné úkony podle části čtvrté správního řádu, tzn. § 154 a násl. správního řádu, a odkázal v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 4 As 28/2015 – 44 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž se zdejší soud zabýval kasační stížností žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2014, č. j. 10 A 116/2011 - 35, jímž byla odmítnuta žaloba na vyslovení nicotnosti předmětných potvrzení Obvodního báňského úřadu v Kladně ze dne 2. 5. 2011, č. j. 11767/2011/02/001 a č. j. 11767/2011/02/0002. V citovaném rozsudku dospěl Nejvyšší

správní soud k závěru, že „*potvrzení vydané na základě takové evidence (tím se rozumí evidence dle § 29 odst. 3 horního zákona) je pouze osvědčením, jež úředně potvrzuje skutečnosti týkající se evidence dobývacích prostor. Správní orgán totiž nezakládá, nemění, neukončuje nebo závazně neurčuje práva nebo povinnosti; pouze eviduje a osvědčuje změny týkající se dobývacího prostoru založené například právním jednáním nebo rozhodnutím orgánu veřejné moci*“.

[5] V daném případě tedy žalovaný pouze evidoval změnu týkající se dobývacího prostoru na základě rozhodnutí soudu, konkrétně rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 2. 2010, č. j. 22 Cm 71/2003 - 382, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 2011, č. j. 15 Cmo 129/2010 - 512, jimiž byla zamítnuta excindační žaloba žalobce na vyloučení oprávnění k dobývání mj. v dobývacích prostorech Solopysky a Štětkovice z konkursní podstaty úpadce, společnosti KAVEX – GRANIT HOLDING a. s. (dále jen „úpadce“) z důvodu absolutní neplatnosti smlouvy o převodu těchto oprávnění uzavřené mezi úpadcem a žalobcem dne 13. 6. 2002. Evidence změny na základě rozhodnutí orgánu veřejné moci tedy není konstitutivním či deklaratorním rozhodnutím.

[6] K námitce žalobce spočívající v tvrzení, že proti svévolnému zápisu ze strany správního orgánu do evidence dobývacích prostorů a svévolnému vydání potvrzení o oprávnění k určitému dobývacímu prostoru nebo sdělení, že určitý dobývací prostor správní orgán převedl, není možná obrana, městský soud odkázal na závěry citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 4 As 28/2015 – 44, dle něhož se proti potvrzení o změnách v evidenci dobývacích prostorů lze bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s.

[7] Dále městský soud konstatoval, že zařazením potvrzení dle § 29 horního zákona mezi jiné úkony dle § 154 správního řádu bylo vyvráceno tvrzení žalobce o přípustnosti řízení o určení právního vztahu, neboť z § 142 odst. 2 správního řádu vyplývá, že správní orgán podle odstavce 1 nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení. Dle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu řízení o žádosti (§ 44 správního řádu) není zahájeno a správní orgán věc usnesením odloží v případě, že bylo učiněno podání, k jehož vyřízení není věcně příslušný žádný správní orgán.

[8] Městský soud se tedy ztotožnil s právní argumentací obvodního báňského úřadu, dle níž rozhodnutí podle § 142 správního řádu o určení právního vztahu může vydat jen ten správní orgán, který je věcně a místně příslušný k rozhodování o záležitosti, v rámci níž by měl takový právní vztah vznikat. Obvodní báňský úřad dospěl k závěru, že takové rozhodování o tom, kdo je držitelem dobývacího prostoru, mu vůbec nepřísluší, zákon mu takové rozhodování vůbec nesvěřuje, a to ani v rovině konstitutivní, ani v rovině deklaratorní, a jelikož tedy obvodní báňský úřad nemá takovou pravomoc, tudíž není ani věcně a místně příslušný, pak o takové záležitosti nemůže rozhodovat ve smyslu § 142 správního řádu. Tuto myšlenku posléze potvrdil žalovaný v napadeném rozhodnutí a

městský soud se s ní zcela ztotožnil s tím, že skutečně ze zákona nevyplývá působnost ani pravomoc báňských úřadů o takové záležitosti rozhodovat, konstituovat nebo deklarovat tedy právo k dobývacímu prostoru, a pak ovšem není dána ani jejich příslušnost rozhodovat o určení právního vztahu ve smyslu § 142 správního řádu. Za takového stavu věci pak obvodní báňský úřad postupoval správně, jestliže ve smyslu § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu usnesením věc odložil, maje za to, že bylo učiněno podání, k jehož vyřízení není věcně příslušný ani báňský úřad, ani žádný jiný správní orgán.

II.
Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[9] Žalobce (stěžovatel) podal proti uvedenému rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž namítal, že právní posouzení obsažené v napadeném rozsudku je chybné a spočívá v nesprávné interpretaci právních předpisů a principů fungování horního práva. Stěžovatel nejprve zpochybňoval názor městského soudu, že předmětná potvrzení vydaná dle § 29 horního zákona jsou tzv. jinými úkony podle části čtvrté správního řádu (§ 154 a násl. správního řádu), neboť dle jeho přesvědčení v dané věci představují převod samotných dobývacích prostorů. Nejde tedy toliko o potvrzení, že dobývací prostory byly v minulosti stanoveny, ale přímo o konstitutivní rozhodnutí o převodu dobývacích prostorů ve prospěch určitého subjektu, aniž by bylo postaveno na jisto, zda úpadce splňuje podmínky kladené na žadatele při vyslovení souhlasu s převodem dobývacích prostorů dle § 27 odst. 7 horního zákona. Tento souhlas přitom dle stěžovatele nemůže být nahrazen rozhodnutím soudu.

[10] Stěžovatel podotkl, že horní zákon nezná žádný jiný způsob převodu (přechodu) dobývacích prostorů na nového nabyvatele, než podle § 27 odst. 7 horního zákona. Je tedy třeba se zabývat tím, jakou právní skutečnost pro převod dobývacích prostorů představují zmíněné rozsudky civilních soudů. Zásadní otázku pro posouzení právní povahy potvrzení spatřuje stěžovatel v tom, zda k převodu dobývacích prostorů může dojít i bez aktivního souhlasu, resp. kladného projevu vůle převádějící organizace (tj. stěžovatele), neboť § 27 odst. 7 horního zákona stanoví, že organizace může (ale nemusí) převést dobývací prostory na jinou organizaci po předchozím souhlasu obvodního báňského úřadu. Bez tohoto projevu vůle (souhlasu) převodce nelze podle názoru stěžovatele uskutečnit převod dobývacích prostorů a v návaznosti na to nelze ani provést změnu v evidenci dobývacích prostorů podle § 29 odst. 3 horního zákona. Zmíněné rozsudky civilních soudů přitom nenahrazovaly projev vůle stěžovatele. Z výše uvedeného tedy dle stěžovatele vyplývá, že obvodní báňský úřad nebyl oprávněn provést změnu v evidenci držitele dobývacích prostorů podle § 29 odst. 3 horního zákona.

[11] Stěžovatel má na rozdíl od žalovaného a městského soudu za to, že obvodní báňský úřad má v určitých případech pravomoc a tudíž je i věcně a místní příslušný o takové záležitosti rozhodovat ve smyslu § 142 správního řádu. S ohledem na uvedené je stěžovatel přesvědčen o nezákonnosti jak napadeného rozsudku, tak rozhodnutí správních orgánů.

[12] Městský soud dle stěžovatele také zcela nedostatečně posoudil námitku zmatečnosti rozhodnutí správních orgánů, když k této námitce pouze uvedl, že je *„lichá, neboť žalovaný*

se věcí meritorně nezabýval“, aniž by soud jakkoli zdůvodnil postup obvodního báňského úřadu, který dospěl k závěru, že stěžovatel „*nemůže být držitelem Dobývacích prostorů*“, a návrhem stěžovatele se tak nepochybně meritorně zabýval. Tento zmatečný postup obvodního báňského úřadu pak byl aprobován i žalovaným v jeho rozhodnutí.

[13] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu.

[14] Žalovaný ve svém vyjádření k námitce stěžovatele týkající se povahy potvrzení dle § 29 horního zákona odkázal na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 4 As 28/2015 – 44, dle něhož předmětné potvrzení je pouze osvědčením, jež úředně potvrzuje skutečnosti týkající se evidence dobývacích prostorů. Žalovaný nesdílí názor stěžovatele, že při postupu podle § 29 horního zákona lze vydat jak osvědčení, tak i deklaratorní rozhodnutí (které se od osvědčení liší tím, že v případě deklaratorního rozhodnutí je dán spor a nejasnost, zatímco osvědčení je vydáváno tam, kde o daných skutečnostech není právní spor ani jiná pochybnost), neboť § 142 odst. 2 správního řádu výslovně vylučuje vydávání deklaratorních rozhodnutí v případě, že správní orgán může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení. Takto právě postupoval správní orgán I. stupně, když na žádost osoby zúčastněné na řízení vydal potvrzení (tj. osvědčení) o změně v evidenci dobývacích prostorů na základě pravomocných rozsudků soudů.

[15] Žalovaný dále nepovažuje za správnou argumentaci stěžovatele, dle níž byl výlučně obvodní báňský úřad oprávněn rozhodovat o tom, zda úpadce je organizací ve smyslu § 5a horního zákona a zda je způsobilý k tomu, aby na něj dobývací prostory byly převedeny, resp. změněny v evidenci. Předchozí souhlas obvodního báňského úřadu podle § 27 odst. 7 horního zákona je vydáván pouze v případě smluvního převodu dobývacího prostoru. V daném případě se však jednalo o jiný případ - dobývací prostory byly převedeny v důsledku pravomocného zamítnutí excindační žaloby soudem. Vylučovací žalobou stěžovatel brojil proti zápisu oprávnění k dobývání v dobývacích prostorech Mrákotín, Mysletice, Řásná, Boršov, Štětkovice a Solopysky do konkursní podstaty úpadce. V rozsudku ze dne 18. 2. 2010, č. j. 22 Cm 71/2003 – 382, Krajský soud v Plzni shledal smlouvy o převodu práv k předmětným dobývacím prostorům neplatnými a tento závěr potvrdil i Vrchní soud v Praze svým rozsudkem ze dne 17. 2. 2011, č. j. 15 Cmo 129/2010 – 512. Stěžovatel proti rozsudku vrchního soudu podal dovolání, to však Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 29. 5. 2014, č. j. 29 Cdo 2050/2011 – 585, zamítl, následně podanou ústavní stížnost Ústavní soud usnesením ze dne 17. 3. 2015, sp. zn. III. ÚS 3465/14, odmítl. V tomto případě vyžadování předchozího souhlasu obvodního báňského úřadu, na kterém stěžovatel trvá, postrádá jakýkoli smysl a není dána ani zákonná opora pro takový postup. To, zda vylučovací žaloba bude či nebude úspěšná a zda k převodu dobývacích prostorů na úpadce dojde či nikoliv, je věcí posouzení soudu. Obvodní báňský úřad je pouze na základě pravomocného rozsudku soudu povinen případnou změnu týkající se dobývacího prostoru zaevidovat podle § 29 odst. 3 horního zákona. To, že soudy shledaly smlouvy o převodu práv k předmětným dobývacím prostorům neplatnými, popírá tvrzení stěžovatele, že dobývací prostory (oprávnění k dobývání) svědčí jemu a že

disponuje platnými a účinnými rozhodnutími báňského úřadu o stanovení dobývacího prostoru. V soudním sporu vedeném mezi stěžovatelem a osobou zúčastněnou na řízení soudy postavily otázku, komu svědčí práva k dobývacím prostorům, najisto a rozsudky jsou závazné jak pro strany sporu, tak pro báňské úřady. Vydáním potvrzení o změně v evidenci dobývacích prostorů obvodní báňský úřad pouze reagoval na tyto rozsudky a na žádost osoby zúčastněné na řízení, v žádném případě nevyvolal stav nejistoty ani neporušil zásadu legality či zásadu ochrany práv nabytých v dobré víře.

[16] Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[17] Stěžovatel ve svém doplnění kasační stížnosti ze dne 30. 5. 2017 zopakoval dosavadní průběh řízení a okolnosti, jež mu předcházely, a dále vyjádřil své přesvědčení, že na existenci a platnost veřejnoprávní smlouvy o převodu oprávnění k dobývání výhradního ložiska v dobývacích prostorech Solopysky a Štětkovice, která byla uzavřena mezi úpadcem jako převodcem a stěžovatelem jako nabyvatelem dne 13. 6. 2002, nemohly mít vliv pravomocné rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 2. 2010, č. j. 22 Cm 71/2003 – 382, a Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 2011, č. j. 15 Cmo 129/2010 - 512, jimiž byla zamítnuta žaloba na vyloučení oprávnění k dobývání výhradního ložiska mj. v dobývacích prostorech Solopysky a Štětkovice ze soupisu majetkové podstaty úpadce.

[18] Podstatou řízení o vylučovací žalobě podle § 19 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, v rozhodném znění (dále jen „zákon o konkursu a vyrovnání“) bylo dle ustálené judikatury Nejvyššího soudu závazným způsobem vyřešit otázku, zda majetek sepsaný do konkursní podstaty byl do soupisu pojat oprávněně a zda zde není silnější právo jiné osoby než úpadce, které soupis tohoto majetku a jeho následné zpeněžení v konkursu vylučuje. Vylučovací žaloba je žalobou procesní, jejímž prostřednictvím se pro dobu trvání konkursu konečným způsobem vymezuje příslušnost určitého majetku ke konkursní podstatě a soud se o právu založeném předpisy práva hmotného vyjadřuje jen jako o otázce předběžné (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2015, sp. zn. 29 Cdo 683/2011). Taktéž v rozsudku ze dne 30. 6. 2016, sp. zn. 29 Cdo 1376/2014, Nejvyšší soud vyložil, že *„je tak možné v souladu s § 135 odst. 2 o. s. ř., aby byla smlouva o převodu práv k dobývacím prostorům přezkoumána konkursními soudy jako otázka prejudiciální, pokud na tom závisí posouzení oprávněnosti žaloby na vyloučení práv k dobývacím prostorům*“.

[19] Posouzení platnosti určitého právního jednání pouze jako prejudiciální otázky přitom nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu § 159a o. s. ř. a nebrání tomu, aby ve vztahu k uvedenému právnímu jednání byla následně podána určovací žaloba, která ve správním právu analogicky odpovídá žádosti o určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2016, sp. zn. 29 Cdo 468/2015).

[20] Důsledkem pravomocného zamítnutí vylučovací žaloby je podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 29 Odo 394/2002, pouze to, že neúspěšný žalobce *„z titulu tohoto svého práva již nemůže vznášet žádné nároky (prosadit své vlastnické*

právo k dotčenému majetku) vůči osobě, která následně tento majetek nabyla od správce konkursní podstaty v důsledku jeho zpeněžení (srov. § 27 ZKV)“. Oprávnění k dobývání výhradního ložiska v dobývacích prostorech Solopysky a Štětkovice nicméně dosud nebylo v rámci konkursu úpadce zpeněženo.

[21] Vycházel-li Obvodní báňský úřad v Kladně při vydání potvrzení ze dne 2. 5. 2011 z přesvědčení, že pravomocné rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 2. 2010, č. j. 22 Cm 71/2003 – 382, a Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 2011, č. j. 15 Cmo 129/2010 - 512, pro něj závazným způsobem ve smyslu § 159a odst. 3 o. s. ř. určily neplatnost smlouvy ze dne 13. 6. 2002, byl tento právní názor dle přesvědčení stěžovatele mylný. Vydání tohoto dokumentu navíc nemělo z právního hlediska žádný praktický význam, neboť podle § 18 odst. 2 zákona o konkursu a vyrovnání postačoval ke zpeněžení věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty nacházející se v soupisu podstaty úpadce již tento samotný soupis.

[22] Stěžovatel dále poukázal na to, že obvodní báňský úřad odůvodnil vydání potvrzení ze dne 2. 5. 2011 existencí pravomocných rozsudků Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 2. 2010, č. j. 22 Cm 71/2003 – 382, a Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 2011, č. j. 15 Cmo 129/2010 – 512, ačkoliv si měl být vědom toho, že posouzení prejudiciální otázky sice nepředstavuje překážku věci pravomocně rozhodnuté, ovšem nutně dává vzniknout pochybnosti o tom, která organizace je držitelem oprávnění k dobývání výhradního ložiska v dobývacích prostorech Solopysky a Štětkovice.

[23] Byť lze tedy dle stěžovatele přisvědčit závěru Nejvyššího správního soudu formulovanému v souvisejícím rozsudku ze dne 6. 5. 2015, č. j. 4 As 28/2015 – 44, podle kterého v nesporných věcech *„potvrzení báňského úřadu o evidenci dobývacího prostoru ve smyslu ustanovení § 29 odst. 3 horního zákona vydané podle ustanovení § 29 odst. 5 téhož zákona je osvědčením o skutečnostech v něm uvedených*“, v projednávaném případě muselo být obvodnímu báňskému úřadu s ohledem na znalost závěru civilních soudů ohledně prejudiciální otázky, kterým byla zpochybněna platnost smlouvy ze dne 13. 6. 2002, zřejmé, že otázka toho, kdo je oprávněným držitelem oprávnění dobývat výhradní ložiska v dobývacích prostorech Solopysky a Štětkovice, je skutečností spornou. V takovém případě obvodní báňský úřad nemohl postupovat podle § 29 odst. 5 horního zákona a osobě zúčastněné na řízení (či jakékoliv jiné osobě oprávněné podle citovaného ustanovení) osvědčení vydat, ale namísto toho měl podle § 155 odst. 3 správního řádu dospět k závěru, že osvědčení nelze v daném případě vydat, a na požádání písemně příslušného žadatele uvědomit a sdělit mu důvody, které jej k tomuto závěru vedly. Z uvedeného důvodu tedy dle stěžovatele ani nemohla být uplatněna výjimka stanovená v § 142 odst. 2 správního řádu a správní orgán tak nebyl oprávněn věc podle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu odložit.

[24] Žalovaný v následné replice uvedl, že setrvává na názoru uvedeném v jeho rozhodnutí ze dne 20. 10. 2011, č. j. SBS/30068/2011/ČBÚ – 22, dle něhož záznamy v evidenci dobývacích prostorů nemají konstitutivní charakter. O dobývacích prostorech vedou orgány státní báňské správy evidenci podle § 29 odst. 3 horního zákona. Vycházejí

z předložených listin a skutečností známých orgánům státní báňské správy z jejich úřední činnosti.

[25] Stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu následně zaslal opětovné doplnění kasační stížnosti ze dne 10. 1. 2018, v němž uvedl, že v projednávané věci je spornou otázka, zda orgánům státní báňské správy přísluší vydat deklaratorní rozhodnutí o tom, zda určitá osoba je držitelem oprávnění k dobývání výhradního ložiska v dobývacím prostoru. Totožnou právní otázkou se přitom dle stěžovatele již zabýval zvláštní senát zřízený zákonem č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v usnesení ze dne 14. 12. 2017, č. j. Konf 18/2016 – 63, a dospěl k závěru, že obvodní báňské úřady tuto pravomoc mají. Za této situace je tedy dle stěžovatele zřejmé, že tuto pravomoc mají obvodní báňské úřady i v tomto případě a rozhodnutí obvodního báňského úřadu i žalobou napadené rozhodnutí žalovaného jsou nezákonná, pokud jimi byla z důvodu údajného nedostatku pravomoci žádost stěžovatele odložena. Stejně tak je nezákonný i rozsudek městského soudu napadený kasační stížností, který nesprávný názor správních orgánů aproboval. Stěžovatel proto trvá na tom, aby bylo jeho kasační stížnosti vyhověno, a vzhledem k okolnostem projednávané věci má za to, že jsou dány důvody jak pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu, tak i pro zrušení rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně.

[26] Žalovaný ve svém vyjádření k poslednímu doplnění kasační stížnosti uvedl, že zásadně odmítá odkaz stěžovatele na použití usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 12. 2017, č. j. Konf 18/2016 – 63, jako důvodu k vyhovění kasační stížnosti, neboť citované usnesení nelze aplikovat bez dalšího. Uvedená věc se týkala konkrétního případu řešeného jiným obvodním báňským úřadem, přičemž žádný z orgánů nevydal v uvedeném případě ani výpis z evidence dobývacích prostorů. Navíc v daném usnesení je výslovně konstatováno, že „*domáhá-li se žalobkyně určení existence práv k dobývacím prostorům, přísluší o tomto návrhu rozhodnout obvodním báňským úřadům postupem podle § 142 spr. ř.*“. Názor a závěr zvláštního senátu přitom neodkazuje pouze na odstavec 1 citovaného ustanovení, nýbrž i na odstavec 2, který výslovně stanoví, že podle odstavce 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení. S ohledem na postup obvodního báňského úřadu v případě, který je základem nyní posuzované kasační stížnosti, lze naopak konstatovat, že obvodní báňský úřad ve smyslu § 142 odst. 2 správního řádu konal, vydal potvrzení o změně v evidenci dobývacích prostorů a z tohoto hlediska je posuzovaný případ v souladu se závěry zvláštního senátu uvedenými v usnesení č. j. Konf 18/2016 – 63.

[27] Stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu zaslal repliku k vyjádření žalovaného, v níž odporoval tvrzení žalovaného, že správní orgány postupovaly dle § 142 odst. 2 správního řádu. Stěžovatel k uvedenému poznamenal, že v dané věci byla žádost stěžovatele odložena podle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu s tím, že báňské úřady vůbec nejsou příslušné o této žádosti rozhodnout. Dle stěžovatele je přitom zjevné, že takový závěr je nesprávný. Je bezpředmětné se nyní zabývat otázkou, zda mělo být žádosti vyhověno či zda byly splněny případné další procesní podmínky pro rozhodnutí o žádosti. Předmětem přezkumu ze strany správních soudů je výhradně závěr orgánů státní báňské

správy, že k řízení o žádosti nejsou vůbec věcně příslušné. Tento názor správních orgánů je však jednoznačně v rozporu se závěrem, k němuž dospěl zvláštní senát v citovaném rozhodnutí, podle něhož takovou kompetenci báňské úřady mají.

[28] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[29] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[30] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[31] Jádrem kasační stížnosti je posouzení otázky, zda v nyní posuzovaném případě byly orgány státní báňské správy příslušné vydat deklaratorní rozhodnutí dle § 142 správního řádu o tom, zda je stěžovatel držitelem oprávnění k dobývání výhradních ložisek v dobývacích prostorech. Předmětem soudního přezkumu je tedy posouzení, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil usnesení správního orgánu I. stupně, kterým byla věc dle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu odložena a řízení dle § 142 správního řádu nebylo zahájeno.

[32] Podle § 142 odst. 1 správního řádu, který upravuje řízení o určení právního vztahu, platí, že „[s]*právní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo*“. Odstavec 2 citovaného ustanovení dále stanoví, že „[p]*odle odstavce 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení*“.

[33] Podle § 27 odst. 7 horního zákona „[o]*rganizace může smluvně převést dobývací prostor na jinou organizaci po předchozím souhlasu obvodního báňského úřadu; ustanovení § 24 odst. 11 o tříleté lhůtě pro požádání o povolení hornické činnosti zde platí obdobně. Převedení dobývacího prostoru, doložené stejnopisem smlouvy, oznámí převádějící organizace obvodnímu báňskému úřadu*“.

[34] Podle § 29 odst. 3 horního zákona „[e]*videnci dobývacích prostorů a jejich změn vede obvodní báňský úřad v knihách dobývacích prostorů. Souhrnnou evidenci dobývacích prostorů vede Český báňský úřad*“.

[35] Podle § 29 odst. 5 horního zákona „[o]*rgány uvedené v odstavcích 1 až 4 poskytnou do 30 dnů od vyžádání údaje z evidence orgánům územního plánování a umožní nahlížet do evidence, popřípadě poskytnou z této evidence potřebné informace nebo výpisy fyzickým a právnickým osobám, které prokáží, že je potřebují k plnění svých povinností nebo k uplatnění a ochraně svých práv. Nedotčeny zůstávají předpisy o ochraně státního, hospodářského a služebního tajemství*".

[36] Jak správně podotkl rovněž stěžovatel, otázkou úzce související s předmětem nyní posuzované věci se již zabýval zvláštní senát pro rozhodování některých kompetenčních sporů ve svém usnesení ze dne 14. 12. 2017, č. j. Konf 18/2016 – 63, v němž judikoval:

„Právní pojem „dobývacího prostoru" vymezují zejména ustanovení § 24 až 29 horního zákona. Dobývací prostor představuje geometricky přesně vymezený prostor, ve kterém je organizace po splnění dalších zákonem stanovených podmínek oprávněna dobývat výhradní ložisko. Důvodová zpráva k hornímu zákonu (tisk č. 49 z roku 1987) k tomu uvádí, že dobývací prostor vymezuje prostor pro racionální dobývání výhradního ložiska. Stanovení dobývacího prostoru je významné i z hlediska ochrany jiných celospolečenských zájmů. O stanovení dobývacího prostoru rozhoduje obvodní báňský úřad ve správním řízení; v rozhodnutí vymezí dobývací prostor a stanoví podmínky, kterými se zabezpečí zákonem chráněné obecné zájmy v území, a rozhodne o námitkách účastníků řízení (§ 28 odst. 8 horního zákona). Stanovením dobývacího prostoru vzniká oprávnění organizace k dobývání výhradního ložiska (§ 24 odst. 1 horního zákona). Dle vyhlášky Českého báňského úřadu č. 172/1992 Sb., o dobývacích prostorech, rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru mj. obsahuje název, sídlo a identifikační číslo organizace, která bude výhradní ložisko dobývat, a omezení nebo zvláštní technické podmínky dobývání pro zajištění zákonem chráněných obecných zájmů podle zvláštních předpisů vyplývajících z výsledků řízení o stanovení dobývacího prostoru [§ 3 odst. 1]. Rozhodnutí o vymezení dobývacího prostoru tak organizaci stanovuje i další podmínky a povinnosti spojené s činností v dobývacím prostoru.

Oprávnění dobývat výhradní ložisko je svou povahou veřejné subjektivní právo organizace. Horní zákon přesně stanovuje, jak a kdy vzniká právo dobývat nerosty (§ 24, § 27), kdy může být započato s dobýváním ložiska, který orgán o tom rozhoduje (§ 28), stanovuje podmínky pro proces dobývání (§ 31), nařizuje dodržování bezpečnosti při dobývání (§ 30), povinnost řádného využití ložiska (§ 32), podmínky, za nichž může být dobývání zastaveno (§ 27 odst. 8). Nelze odhlédnout ani od historického vnímání práva dobývat nerosty, jež bylo horním regálem, tedy výsostným právem panovníka na vyhrazené nerosty v zemi, k jejichž těžbě mohl udělit svolení. Stejný princip respektuje současná právní úprava, dle níž má Česká republika výhradní vlastnické právo k nerostnému bohatství nacházejícímu se na jejím území (§ 5 odst. 2 horního zákona). Nerostné bohatství představuje majetkový zájem státu; k těžbě nerostného bohatství uděluje stát oprávnění. Zájmy státu při nakládání s nerostným bohatstvím vyjadřuje i § 1 horního zákona: „Účelem tohoto zákona je stanovit zásady ochrany a hospodárného využívání nerostného bohatství, zejména při vyhledávání a průzkumu, otvírce, přípravě a dobývání ložisek nerostů, úpravě a zušlechťování nerostů prováděných v souvislosti s jejich dobýváním, jakož i bezpečnosti provozu a ochrany životního prostředí při těchto činnostech" *a důvodová zpráva k zákonu:* „Skutečnost, že ložiska nerostných surovin se nemohou obnovit a mohou se dobývat pouze na místech výskytu,

vyžaduje zvláštní přístup k nerostnému bohatství, jeho racionálnímu a komplexnímu využívání a k jeho ochraně pro budoucnost“ *(tisk č. 49 z roku 1987). I když hornickou činnost provádí soukromé těžební organizace, je tato činnost prováděna za účelem naplnění veřejného zájmu státu na řádném využívání nerostného bohatství, a to na základě řady oprávnění udělených státem a za současného státního dozoru.*

Z výše uvedeného plyne, že dobývací prostor je toliko územně vymezeným prostorem, k němuž se váže veřejnoprávní oprávnění; dobývací prostor však není věcí v právním slova smyslu (k tomu srov. též usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2013, sp. zn. II. ÚS 1058/13).

*S ohledem na povahu dobývacího prostoru se žalobkyně domáhá určení veřejných subjektivních práv souvisejících s dobývacími prostory Litochovice, Dobkovičky a Litochovice I, přesněji toho, že ona je oprávněnou organizací k předmětným dobývacím prostorům a náleží jí právo dobývat. Dle § 142 spr. ř. rozhodne správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. Ustanovení upravuje zvláštní typ správního řízení, jehož účelem je vydání deklaratorního rozhodnutí, jímž se prohlašuje, že konkrétně určená osoba práva nebo povinnosti má či nemá. Dle usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 26/2012-11„*pro použití § 142 spr. ř. není rozhodné, zda stavební zákon má nebo nemá upravenu pravomoc stavebního úřadu k vydávání deklaratorních rozhodnutí řešících spory. Zmíněné ustanovení správního řádu je kompetenčního charakteru; v tomto je „*samonosné*“ a umožňuje správním orgánům v jednotlivých oborech veřejné správy rozhodovat podle něj bez ohledu na to, zda předpis práva hmotného s takovýmto rozhodnutím počítá; určující je tu jen to, zda podmínky § 142 spr. ř. jsou splněny“.*

Horní zákon v § 27 vymezuje, že obvodní báňský úřad stanovuje dobývací prostor, svým rozhodnutím jej může změnit, uděluje souhlas k jeho převodu a může jej i zrušit. Dle § 29 odst. 3 téhož zákona vede obvodní báňský úřad evidenci dobývacích prostorů a jejich změn v knihách dobývacích prostorů. Tomu odpovídá i § 41 zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, upravující působnost obvodních báňských úřadů. Dle odst. 2 písm. a) citovaného ustanovení obvodní báňské úřady stanoví, mění nebo ruší dobývací prostory a vedou jejich evidenci. Tím, že obvodní báňské úřady rozhodují o stanovení, změně či zrušení dobývacího prostoru, rozhodují též o právech k dobývacím prostorům, neboť tato práva zakládají, mění či ruší. Obvodní báňské úřady jsou tedy správními orgány povolanými k rozhodování o právech k dobývacím prostorům.

Zvláštní senát dospěl k závěru, že domáhá-li se žalobkyně určení existence práv k dobývacím prostorům, přísluší o tomto návrhu rozhodnout obvodním báňským úřadům postupem dle § 142 spr. ř.“

[37] Nejvyšší správní soud je tímto rozhodnutím zvláštního senátu vázán a nemá ani za to, že by skutková a právní situace v nyní posuzované věci měla být diametrálně odlišná od případu, jejž posuzoval zvláštní senát, jak tvrdí žalovaný. Nelze totiž souhlasit s argumentací žalovaného, dle níž vydání potvrzení dle § 29 odst. 5 horního zákona

v daném případě vylučovalo možnost vést řízení dle § 142 správního řádu. Jak lze totiž dovodit již z dikce citovaného § 29 odst. 5 horního zákona, pouhé poskytnutí údajů o tom, co má být zjevné z evidence, není totéž co vydání deklaratorního rozhodnutí o určení právního vztahu, k němuž má právě dle rozhodnutí zvláštního senátu sloužit určovací řízení dle § 142 správního řádu.

[38] Byť si lze představit situaci, kdy by dle § 142 odst. 2 správního řádu byla vyloučena možnost domáhat se vydání deklaratorního rozhodnutí o určení právního vztahu právě proto, že oprávnění žadatele by bylo zjevné již ze samotné evidence a vedení řízení o určení právního vztahu by tak již zcela postrádalo smysl, v nyní posuzované věci je situace přesně opačná, neboť údaje v evidenci byly přizpůsobeny pravomocným rozsudkům Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 2. 2010, č. j. 22 Cm 71/2003 – 382, a Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 2011, č. j. 15 Cmo 129/2010 – 512, jež se však zabývaly mj. platností smlouvy o převodu veřejnoprávních oprávnění k předmětným dobývacím prostorům z úpadce na stěžovatele a tedy i otázkou, kdo je držitelem těchto oprávnění, toliko jako otázkou předběžnou, aniž by o této otázce byly civilní soudy oprávněny v řízení o vylučovací žalobě stěžovatele autoritativně, tedy výrokem svého rozsudku, rozhodnout. Stěžovatel se tudíž legitimně domáhá toho, že ve věci je třeba vyřešit spor o určení existence práv k dobývacím prostorům, a toto řešení přísluší správním orgánům (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2013, č. j. 9 As 31/2012 – 40).

[39] Obdobně se k uvedené problematice vyjadřuje rovněž příslušný komentář k danému ustanovení správního řádu, dle něhož „[p]*řed vydáním deklaratorního rozhodnutí, které je výsledkem správního řízení, má přednost vydání osvědčení, které se vydává méně formálním postupem, což odpovídá i jedné ze základních zásad (podle § 6 odst. 2 správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a aby dotčené osoby co možná nejméně zatěžoval). Je-li podána žádost o vydání deklaratorního správního aktu a správní orgán, jemuž je podána, zjistí, že o dané otázce nejsou pochybnosti a lze o ní vydat osvědčení, neboť jde o věc nespornou, žádost jako nedůvodnou zamítne, a vydá současně žadateli příslušné osvědčení*“ (VEDRAL, J. *Správní řád: Komentář*. 2. Vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 1101-1102). Taková situace ovšem v předmětné věci, jak již bylo konstatováno, nenastala.

[40] Nepřípadný je z tohoto hlediska rovněž poukaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 4 As 28/2015 – 44, v němž se zdejší soud zabýval toliko otázkou přezkumu předmětných potvrzení obvodního báňského úřadu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s., a nikoliv možností vést řízení o určení existence práv k dobývacím prostorům dle § 142 správního řádu, přičemž daný rozsudek předcházel vydání usnesení zvláštního senátu a nikterak tak nemůže změnit závěry, ke kterým zvláštní senát dospěl.

IV.
Závěr a náklady řízení

[41] Z uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek městského soudu. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu, a pokud již v řízení před

krajským (městským) soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského (městského) soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že v dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit napadené rozhodnutí žalovaného a případně i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, na něž se předmětná vada řízení rovněž vztahuje, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou správní orgány postupovat podle závazného právního názoru vysloveného v tomto rozsudku.

[42] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským (městským) soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel byl v řízení před městským soudem i v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, náleží mu tedy náhrada nákladů spojených se zastoupením. Stěžovatel náklady spojené s uvedeným zastoupením výslovně nevyčíslil, Nejvyšší správní soud proto o nich rozhodl na základě skutečností zřejmých ze spisu. Tyto náklady tedy spočívají v odměně advokáta za zastupování ve výši 2 x 2 100 Kč za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby [§ 7 bod 5, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012], a v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 2 x 300 Kč za dva úkony právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 4800 Kč. V řízení o kasační stížnosti byl stěžovatel dále zastoupen advokátem, přičemž náklady na jeho odměnu a náhradu hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti stěžovateli náleží ve výši 1 x 3100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2013] a v paušální náhradě hotových výdajů ve výši 1 x 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3400 Kč. Nejvyšší správní soud tak přiznal stěžovateli náhradu nákladů připadajících na jeho zastoupení ve výši 8200 Kč a dále v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. částku odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 9922 Kč.

[43] Dále stěžovateli náleží náhrada za zaplacené soudní poplatky za podání žaloby ve výši 2000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5000 Kč. Celkem tedy přiznal Nejvyšší správní soud stěžovateli na náhradě nákladů řízení částku 16 922 Kč.

[44] Nejvyšší správní soud naopak nepřiznal stěžovateli náhradu nákladů, které nepovažoval za důvodně vynaložené, zejména náklady případně vzniklé v souvislosti s tím, že stěžovatel měnil v řízení o žalobě jednou a v řízení o kasační stížnosti dokonce dvakrát svého právního zástupce a postupně doplňoval kasační stížnost.

[45] O náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že nemá na náhradu těchto nákladů řízení právo, neboť jí v řízení nebyla uložena žádná povinnost, s jejímž splněním by jí takové náklady vznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. května 2018

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu